

Caribisch verhaal deel 1

Het schip lag te glimmen in de zon. De punt stak uitdagend naar voren, alsof de kolos zijn neus verder in de zojuist aangedane haven wilde boren dan de lokale bewoners lief was. De aanwas van toeristen gaf extra inkomsten voor veel mensen, zoals de kraamverkopers van souvenirs, de horeca en de aanbieders van trips op of rond het eiland. Maar het gaf ook veel drukte en sommige eilandbewoners gingen de stad niet in als er een schip lag. Soms lagen er twee of zelfs drie en dan kon je de zee vanaf de boulevard niet eens meer zien, alsof er drie flatgebouwen voor waren gebouwd.

Alice keek naar de stroom toeristen die uit het cruiseschip kwam. Ze had er een hekel aan mensen in hokjes in te delen, maar het grappige was dat mensen die uit bepaalde cruiseschepen kwamen, het cliché imago bevestigden: dikke Amerikanen met sokken in witte sandalen, een camera op de buik, een pet op en net iets te luidruchtig. Die vielen het meeste op, anderen gingen gewoon op in de menigte en konden voor bewoners van het eiland doorgaan. Blanke bewoners, dat wel. Zelden zag ze een donker persoon van een boot afkomen, zouden Antillianen dat wel doen eigenlijk?

Aan de bar waar ze voor stond werd een jong stel uitgebreid begroet door een man van rond de 50 met een korte baard. Alice vond dat hij er woest uitzag, met zijn wilde grijze haarbos, een sjaaltje om zijn nek en zongebruinde huid. Het meisje stelde de man voor aan de jongen die naast haar stond:

“Tom dit is Michael, mijn duikinstructeur”. De mannen schudden handen en keken elkaar onderzoekend aan.

“Wat fijn dat Roos zo goed leert duiken bij u” zei Tom en bleef de man in de ogen kijken.

“Ja ze is een goede leerling, ik duik graag met haar” antwoordde Michael en keek even met een zachte blik in zijn ogen naar Roos. Tom liet zijn blik even van de een naar de ander gaan.

“Misschien kan ik ook een keer meedoen?” vroeg hij en zowel Roos als Michael keken hem verbaasd aan.

“Maar Tom, je hebt daar toch helemaal geen tijd voor? Met je onregelmatige werkschema lukt het niet om mee te doen met de duiksessies” zei Roos tegen hem en aaide over zijn arm. Hij keek even teleurgesteld en knikte toen.

Alice ging zitten aan het tafeltje naast het drietal. Toen de serveerster kwam bestelde ze een koffie verkeerd. Ze keek af en toe naar de duiker, zijn leerling en haar vriend. De jongen schoof heen en weer op zijn stoel, draaide met zijn koffiekopje en stak de ene na de andere sigaret op. Het meisje wierp hem af en toe een blik toe maar praatte door met Michael, die zich steeds verder naar haar toe boog. Ineens stond Tom bruusk op, waarbij hij zijn koffiekopje bijna omgooide.

“Ik ga nog even naar die elektronikawinkel, kijken of ik dat snoertje kan vinden voor mijn smartphone” zei hij kortaf en liep weg.

“Oké schat, kom je zo hier weer terug?” riep Roos hem na. Als antwoord wuifde hij even en verdween. Alice keek hem na. Het lange slanke lichaam van een twintiger, blond kortgeknipt haar. Door zijn shirt heen zag ze dat de spieren in zijn schouder en bovenarmen gespannen waren. Zijn handen waren gebald tot vuisten. Roos had haar gesprek met haar instructeur alweer voortgezet.

Ingelassen bekeek Alice het krantje met de lokale activiteiten. Een talentenjacht, een kunstmarkt, een film die vertoond werd bij één van de resorts en diverse duik- en

snorkeltrips. Ondertussen hoorde ze flarden van het gesprek naast haar. Piraat Michael, zoals ze hem in gedachten noemde, had het over 'een speciaal project', en 'niemand over vertellen', iets waar alleen 'zeer goede duikers zoals jij' aan mee mochten doen. Ze keek opzij en zag het meisje glunderen.

Toen ze haar koffie op had, betaalde Alice de rekening en liep het stadje in, over het plein waar het een gezellige drukte was door de vele kraampjes en de toeristen die de spullen bekeken. Bij het kraampje met het beschilderde wrakhout bleef ze even stilstaan.

"Hé Caro" zei ze. De brunette, met om haar haren een vrolijke sjaal, keek op en lachte breed. Haar vele armbanden rinkelden toen ze haar arm omhoog stak om haar te groeten.

"Alice, wat heerlijk om je te zien! Is je man alweer terug?"

"Ja hij is gister terug gekomen, doodmoe, er was zoveel gedoe met dat schip dat panne had onderweg, de hele radiobesturing moest opnieuw worden doorgelicht" zei ze. Dat was precies een klus die Rob interessant vond, maar het betekende dat hij twee weken weg was geweest. Dat kwam wel vaker voor en daardoor kende ze het eiland inmiddels als haar broekzak en had ze al veel leuke mensen ontmoet, zoals Caro. Alleen thuiszitten was niet haar ding.

"Kom even zitten" zei Caro en klopte op het stenen bankje naast haar klapstoel. Alice trok haar tricot rok glad en ging zitten. Ze vertelde Caro over het gesprek dat ze had gehoord bij het Citycafé. Caro keek haar verbaasd aan.

"Zat jij dat af te luisteren?" vroeg ze verbaasd. Alice trok haar schouders op.

"Nouja ik stond en zat ernaast, ik kon het moeilijk niet horen" zei ze, maar het klonk niet overtuigend. Caro kende haar al wat langer.

"Haha, ons aagje is weer op onderzoek, wat is het dit keer, wil je uitzoeken of die ouwe snoeper achter dat meisje aanzit?" vroeg ze plagend. Alice had onlangs ontdekt dat de huiseigenaar hen aan het uitmelken was door ze voor van alles te laten betalen en vervolgens niets aan het kleine huisje te laten doen. Door haar onderzoekje, waarbij ze navraag had gedaan bij de burens en de klusjesmannen en zelfs de vorige huurders, kon ze de eigenaar aanpakken en kreeg ze het geld terug. Het was ook haar werk en ze was er goed in. Alice keek haar vriendin aan.

"Dat boeit me niet zo, maar dat van dat speciale project intrigeert me, ik ben benieuwd wat daar achter steekt" zei ze.

"Nou," antwoordde Caro, "het is vast gewoon een speciale duik, zoals die nachtduiken waarbij ze lichtgevende algen zien". Ze stond op omdat een stel interesse toonde in één van haar prachtige beschilderde stukken hout. Ze spraken Engels.

"I can put your name or any other name on the sign if you would like" zei ze tegen hen. Het stel overlegde even maar besloot om het bordje te kopen zoals het was. 'Welcome to Bonaire' stond er op. Zouden ze bij elk eiland waar ze aanlegden zo'n aandenken kopen? vroeg Alice zich af.